REJESTR DOTYCZY:

KOMOREK Rudolf

s/c Jana i Agnieszki

z d. Gach

* 11.10. 1890 w Bielsku

kraj:

† 11 grud. 1949 w w São José dos Campos

kraj: BRAZYLIA

pochowany: São José dos Campos przy parafii

nr grobu: Zgromadzenia Salezjańskiego

Nr rejestracyjny

76/49

Nota zamieszczona:

w tomie II

czesci pierwsza

Indeks

DUCHOWNI / rzym.katol./

Copyright: 1970
B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

Nota:

Przypisy:

Źródła i bibliografia:

Dziennik Polski 18.12.73 "Tylon" - notatka

znak rozpoznawczy

18/18.XII.73/

Za oceanem

★ Polak będzie nowym świętym brazylijskim. Poczyniono już pierwsze kroki w sprawie beatyfikacji ks. Rudolfa Komorka, który był duszpasterzem w parafii Sao Jose dos Campos, w diecezji Taubate w Brazylii. Zmarł w opinii świętości w r. 1949, mając lat 59.

Z ŻYCIA POLONII BRAZYLIJSKIEJ

KS. RUDOLF KOMOREK

Brazylia nie ma dotychczas swych świętych, lubo że na przestrzeni dziejów kilku wieków jawiły się jednostki, które powszechność życia podniosły do ideału świętości. Ks. Anchieta, D. Vidal D. Viçoso C.M. ,ostatnio Ks. Reus S. J.

W ubiegłym roku sprawa beatyfikacii Ks. Anchiety apostoła Brazylii nabrała znaczenia, rząd wysłał urzędową petycję do Rzymu, a na łamach Posłańca Serca Jezusowego "Mensageiro do Sagrado Coração" rozwija się kampania za beatyfikacją. Zmarły w 1947 r. w opinii świętości Ks. Reus doczekał się w krótkim czasie, iż sprawa jego beatyfikacji odesłana została już do Rzymu.

I oto na początku tego roku wypłynęła nowa sprawa beatyfikacji, tym razem naszego rodaka Ks. Rudolfa Komorka - Salezjanina. Wpadła mi w tych dniach "Revista" Salezjan z kwietnia, numer specjalny poświęcony temu słudze bożemu.

Na 34 stronach pisma Pomocników Salezjańs k i c h znajduje się szczegółowy opis przebiegu procesu diecezjalnego w São José dos Campos sługi bożego Ks. Rudolfa, gdzie 11 grudnia 1949 r. zmarł w opinii świętości. Piękny ten numer czasopisma obejmuje życiorys zmarłego i łask otrzymanych. Przepi ę k n a przedmowę Księdza Biskupa z Taubaté, Ks. Inspektora Salezjańskiego, dopełniają wypowiedzi innych wybitnych świadków świętości tego cichego, polskiego kapłana, a wśród nich Ks. Ignacego Posadzego Generała Księży Chrystusowców. Całość uzupełniają liczne fotografie z przebiegu procesu beatyfikacyjnego.

W Ziarnach i Kłosach wydawanych przez polskich Księży Salezjanów z São Paulo, z grudnia ukazał się krótki życiorys naszego świątobliwego rodaka i zachęta do uciekania się do jego wstawiennictwa. Wkrótce ukazać się ma życiorys sługi bożego Ks. Rudolfa Komorka.

Kapłan ten, to nie tylko prawdziwy syn św. Jana Bosco, ale i nasz rodak, który na obczyźnie okazał, iż pochodzi z Polski "matki świętych".

Dlatego sprawa jego beatyfikacji nie może nam być obcą. Cóż by to była za radość i chluba dla nas Polaków, gdybyśmy się doczekali w Brazylii świętego polskiego pochodzenia.

Dobrze by było, gdyby Ziarna i Kłosy wydały krótką nowennę z fotografią sługi bożego i łącznie z "Ludem" rozrzuciły po całej Brazylii, gdzie licznie biją serca polskie.

Ciężkie jest nasze życie, tyle mamy cierpień i chorób. Uciekajmy się więc do swoich patronów, czy sług bożych. Grób Ks. Komorka w São José dos Campos jest stale ozdobiony kwiatami, a wierni zgłaszają liczne, nadzwyczajne łaski, otrzymane za jego pośrednictwem. — "Z. i K".

Módlmy się gorąco o to, aby jak najszybciej gwiazda świętości zabłysnęła na firmamencie Krzyża Południa dla chwały Bożej, dobra Brazylii i sławy imienia polskiego.

Ks. W. S.

WIKIPEDIA
Wolna encyklopedia

Rudolf Komorek

Rudolf Komorek SDB	
Czcigodny sługa Boży zakonnik, prezbiter	
	
Data i miejsce urodzenia	11 października 1890 Bielsko
Data i miejsce śmierci	11 grudnia 1949 São José dos Campos
Miejsce pochówku	Cmentarz w São José dos Campos
Misjonarz w stanie Rio Grande do Sul, Brazylia	
Okres sprawowania	1924–1949
Wyznanie	katolicyzm
Kościół	rzymskokatolicki
Inkardynacja	Salezjanie
Diakonat	15 marca 1913
Prezbiterat	22 lipca 1913
Przyczyna śmierci	Gruźlica
Rodzice	Jan, Agnieszka z d. Gach
Odznaczenia	
	

Rudolf Komorek (ur. 11 października 1890 w Bielsku, zm. 11 grudnia 1949 w São José dos Campos, w Brazylii) – polski prezbiter, salezjanin, misjonarz oraz Czcigodny Sługa Boży Kościoła katolickiego.

Życiorys

Urodził się w 1890, w Bielsku należącym w tamtych czasach do Austro-Węgier (obecnie Bielsko-Biała). Był trzecim z siedmiorga dzieci Jana Komorka, z zawodu kowala, i Agnieszki z domu Gach, położnej i krawcowej. Miał rodzeństwo: trzy siostry: Marię, Wandę i Walerię oraz trzech braci: Roberta, Jana i Leopolda[1]. 30 listopada 1890 w kościele parafialnym przyjął sakrament chrztu świętego[1].

Przez pięć lat uczęszczał do szkoły podstawowej, a potem w 1901 wstąpił do klasycznego gimnazjum niemieckiego w Bielsku, które ukończył egzaminem dojrzałości 13 lipca 1909 z odznaczeniem, jako wzorowy uczeń[2].

Mając 19 lat, 30 września 1909 wstąpił do seminarium duchownego w Widnawie, należącym do archidiecezji wrocławskiej. Otrzymał od współseminarzystów przydomek „św. Alojzy”[2]. 20 lipca 1910 przyjął sakrament bierzmowania[2]. Tonsurę przyjął 11 lipca 1911 z rąk kard. Georga Koppa w kościele seminaryjnym[3], a 11 marca 1913 we Wrocławiu otrzymał święcenia niższe. Dwa dni później, 13 marca otrzymał z rąk kard. Koppa święcenia subdiakonatu, a 15 marca diakonatu.

22 lipca 1913 w Widnawie przyjął święcenia kapłańskie z rąk kardynała Koppa. Pierwszy rok kapłańskiej posługi spędził wśród mieszkających w Strumieniu rolników, będąc od 1 sierpnia 1913 wikariuszem tamtejszej parafii[4]. Cechą charakterystyczną księdza Rudolfa było to, że spał bez posłania, często na podłodze lub gołej ziemi[4]. Od 1 marca do 31 maja 1914 był następnie wikariuszem w parafii, w Zabrzegu, w pobliżu Bielska.

Działalność w okresie wojny

Kiedy w 1914 roku wybuchła I wojna światowa, a młodzi parafianie ks. Rudolfa zostali powołani do wojska, postanowił im towarzyszyć. Najpierw 1 maja 1914 został kapelanem rezerwy w 100 pułku piechoty w stopniu kapitana. 1 czerwca przeniósł się z Zabrzegu do Skoczowa, a potem do Krakowa, gdzie był kapelanem szpitali wojskowych[5]. Jego brat, Robert, napisał:

> *Odwiedziłem go raz w szpitalu w Krakowie w czasie urlopu. Pacjenci kochali go bardzo. Zawsze był wśród nich, starając się ulżyć ich cierpieniu*[6].

13 maja 1916 poprosił o przeniesienie na front, gdzie służył w szpitalu polowym w Leogang, a następnie w szpitalu zakaźnym w Marder koło Borgo[5]. Służył następnie w piechocie, w Tyrolu. Otrzymał medal "Czerwony Krzyż" za postawę wobec potrzebujących. W uzasadnieniu napisano:

> *Rzadki przykład kapłana, który idealnie wykorzystuje swoje powołanie.*

Wraz z towarzyszami frontowych dróg znalazł się w obozie jenieckim pod Trydentem, gdy wojna dobiegała końca[5]. Najprawdopodobniej tam zrodził się u niego pomysł, aby po zakończeniu wojny zostać zakonnikiem[5].

Kapłaństwo

Po wojnie pracował od 1 stycznia 1919 w Pogwizdowie, a następnie od 1 grudnia tegoż roku we Frysztacie. W tym czasie zwrócił się z prośbą do kardynała Adolfa Bertrama o pozwolenie na wstąpienie do salezjanów. Na parafii pozostał do 7 lipca 1922.

Żył ubogo. Nosił buty, w których wrócił z wojska. Po otrzymaniu miesięcznej pensji, rozdawał ją ubogim, których odwiedzał. Spał na twardej ławie okryty kocem. Pewnego razu, kiedy udał się z Najświętszym Sakramentem do chorego i stwierdził, że ten nie ma czym się okryć, oddał mu swój jedyny koc. Odtąd okrywał się własnym płaszczem. Jego konfesjonał otaczał zawsze tłum ludzi. Wszystkich traktował niezwykle uprzejmie. Szczególnie lubił dzieci.

Działalność misyjna

30 października 1922, mając 32 lata, będąc już od 9 lat kapłanem, rozpoczął nowicjat salezjański w Kleczy Dolnej koło Wadowic, zwracając się jednocześnie o pozwolenie na wyjazd na misje. W gronie nowicjuszy ks. Rudolf sprawował czasowo funkcję prezesa Towarzystwa Najświętszego Sakramentu[7]. W uroczystość Wszystkich Świętych, 1 listopada 1932 złożył czasowe, trzyletnie śluby zakonne, a następnie udał się do domu zakonnego w Przemyślu[8].

Ponieważ w tym czasie salezjanie z Brazylii poprosili o przyjazd kapłanów do pracy wśród tamtejszej Polonii, wcześniejsza prośba ks. Rudolfa została rozpatrzona pozytywnie. W Turynie otrzymał krzyż misyjny z rąk księdza generała Filipa Rinaldiego, a 27 listopada 1924 przybył do Rio de Janeiro[9].

Został skierowany do pracy wśród Polonii w São Feliciano w stanie Rio Grande do Sul. Miał uczyć w szkółkach i posługiwać w okolicznych kościołach i kaplicach. Ksiądz Konstanty Zajkowski, jego proboszcz, wspominał:

> *Dla kolonistów był aniołem pocieszycielem. Przygotowywał dzieci do Pierwszej Komunii św. i odprawiał Msze św. w niemal dziesięciu szkołach, które otwarto na terenie kolonii... Wiele razy w tygodniu jeździł konno do chorych z Wiatykiem... Do późnych godzin przebywał wśród ludzi w kościele, modląc się i odmawiając różaniec. Wykorzystywał wszystkie spotkania do głoszenia nauki Chrystusa...* [6]

28 stycznia 1930 w domu salezjańskim w Lavrinhas w stanie São Paulo złożył uroczyste śluby wieczyste w Towarzystwie Salezjańskim[10].

W międzyczasie od 1929 do 1934 był wikarym w Niterói w Sanktuarium Maryi Wspomożycielki, a następnie od 1934 do 1936, w Luiz Alves w stanie Santa Catarina, w kolonii włoskiej i polskiej.

W czerwcu 1936 ks. inspektor postanowił posłać ks. Rudolfa do seminarium salezjańskiego w Lavrinhas jako spowiednika, w przeświadczeniu, że nikt nie będzie potrafił lepiej wychować młodych salezjanów do życia ofiarnego i świętego. Ks. Rudolf, przed spowiedzią i po niej długo się

modlił. Jego konfesjonał zawsze otaczało wielu ludzi, którzy oczekiwali nie tylko rozgrzeszenia, ale też rady. Według relacji wiernych posiadał niezwykłą zdolność wyczucia grzechów penitenta, jeszcze przed ich wyznaniem. Według niektórych świadectw posiadał zdolność bilokacji, a w czasie odprawiania Eucharystii – lewitacji[11].

W styczniu 1941 stan zdrowia ks. Rudolfa zaczął budzić obawy przełożonych: męczył go nieustanny kaszel, został więc posłany do domu wypoczynkowego salezjanów w São José dos Campos. Lekarz stwierdził u niego zaawansowaną gruźlicę obu płuc. Choć sam chory, nadal pracował cały dzień w kościele, w przytułku dla starców i w sanatorium, wielu jego podopiecznych otrzymało Namaszczenie chorych od Santo Padre (pol. "Świętego kapłana") w obliczu śmierci, mimo ich wcześniejszej wrogości wobec Kościoła[12]. Prosił, aby leki przeznaczone dla niego oddano ubogim. Zmarł 11 grudnia 1949 o godzinie 23:20 trzymając duży krucyfiks w ręku, w sanatorium w São José dos Campos, prowadzonym przez siostry zakonne, przeżywszy 59 lat, z tego 26 jako członek Zgromadzenia Salezjańskiego. Spoczął na cmentarzu, gdzie obecnie jego mogiła jest ozdobiona niewysokim marmurowym krzyżem[13].

Ksiądz dyrektor Gastone Mendes, który udzielił mu ostatnich pociech religijnych, powiedział:

> *Jeżeli ktoś przeżyje całe życie, spełniając codzienne obowiązki bez narzekania, bez zniechęcenia i bez załamywania się z powodu trudności, to jest rzeczywiście bohaterem. Takim na pewno był ksiądz Komorek – duszpasterz najbiedniejszych.*[6]

Patronat

Szczególnym miejscem kultu Czcigodnego Sługi Bożego Rudolfa Komorka jest São Paulo.

Proces beatyfikacyjny

Powszechna i zgodna opinia o jego świętości wpłynęła na stosunkowo szybkie rozpoczęcie procesu jego beatyfikacji[14]. 13 stycznia 1964 nastąpiło uroczyste otwarcie procesu informacyjnego w São José dos Campos, gdzie zakończył życie, przez ordynariusza diecezji bp. Franciszka Borja do Amarala. 20 czerwca 1969 w *Aula Nobre*, fakultetu prawa w São José dos Campos zakończono proces diecezjalny, po czym zebrane dokumenty przesłano do Watykanu, do Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych[13]. W roku 1995 przez papieża Jana Pawła II, ks. Rudolf Komorek został podniesiony do godności czcigodnego sługi Bożego

Zobacz też

- święci i błogosławieni Kościoła katolickiego
- Polscy święci i błogosławieni
- modlitwa za pośrednictwem świętego

Przypisy

1. Lewicki 1987 ↓, s. 294.
2. Lewicki 1987 ↓, s. 295.
3. Lewicki 1987 ↓, s. 296.
4. Lewicki 1987 ↓, s. 297.
5. Lewicki 1987 ↓, s. 298.
6. (Biograf ks. Komorka) Riolando Azzi: Apostoł ubogich – ks. Rudolf Komorek misjonarz-salezjanin; [z port. tł. Teresa Hrankowska]. Łódź: Wydawnictwo salezjanie, 1984. BBN:PB 9863/84.
7. Lewicki 1987 ↓, s. 302.
8. Lewicki 1987 ↓, s. 302-303.
9. Lewicki 1987 ↓, s. 304.
10. Lewicki 1987 ↓, s. 308.
11. *Padre Santo – święty ksiądz*, Salezjański Wolontariat Misyjny, 2011
12. ks. Stanisław Szmidt: Duszpasterz najbiedniejszych – ks. Rudolf Komorek (https://web.archive.org/web/20060622123113/http://salezjanie.pl/varia/?insp=ALL&kat=6&id=211). [dostęp 2009-12-10]. [zarchiwizowane z tego adresu (http://www.salezjanie.pl/varia/?insp=ALL&kat=6&id=211) (2006-06-22)].
13. Lewicki 1987 ↓, s. 314.
14. Akt diecezjalnego procesu beatyfikacyjnego ks. Komorka złożony, (ANS – Watykan: 7 grudnia) – Wicepostulator sprawy dotyczącej beatyfikacji i kanonizacji ks. Rodolfo Komorka SDB (1890–1949), w dniu 5 grudnia, przedstawił Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, akt diecezjalnego procesu w sprawie ewentualnego cudu przypisywanego wstawiennictwu czcigodnego sługi Bożego. W ten sposób rzymski etap procesu rozpoczęto i może on doprowadzić do beatyfikacji ks. Rodolfo. Wicepostulatorowi, ks. Reinaldo Barbosa de Oliveira, towarzyszyli, Postulator generalny – ks. Enrico dal Covolo, współpracownik Postulatura – ks. Luigi Fedrizzi i były prowincjał Prowincji Brazylijskiej São Paulo – ks. Antonio C. Altieri. W międzyczasie, w San José dos Campos (stan São Paulo), proste i mocne świadectwo świętości ks. Komorka, jego głęboką pobożność, zwłaszcza miłość do świętej Eucharystii, jego niestrudzona służba bliźniemu i jego stałość ducha pokuty, stworzyły i nadal stanowią przykład dla pokoleń wiernych. Na powitanie, Wicepostulator, Przełożony Generalny, wyraził nadzieję, że proces w sprawie cudu może być zakończony w krótkim czasie i że wkrótce, ks. Komorek będzie jednym z błogosławionych w Towarzystwie Salezjańskim.

Bibliografia

- Riolando Azzi: *Apostoł ubogich – ks. Rudolf Komorek misjonarz-salezjanin / Riolando Azzi ; [z port. tł. Teresa Hrankowska]*. Łódź: Wydawnictwo salezjanie, 1984. BBN:PB 9863/84.
- Fausto Santa Catarina: *Ksiądz Rudolf Komorek czyli Święty kapłan / Fausto Santa Catarina ; [tekst Paulo Paiva ; il. Seabra e Kussumoto ; z port. tł. Ludwik Karczewski].*. Warszawa: Salezjański ośrodek misyjny, 1988. BBN:PB 2822/93.
- Stanisław Kosiński: *Polscy salezjanie w służbie emigracji*. Lublin: 1982.
- Tadeusz Lewicki: Sługa Boży Rudolf Komorek. W: *Polscy święci*. red. Joachim Roman Bar. T. 11. Warszawa: Akademia Teologii Katolickiej, 1987, s. 293–315. OCLC 69582110 (http://worldcat.org/oclc/69582110).
- Ks. Stanisław Szmidt: *Magazyn Don Bosco nr 10/2002*.

Linki zewnętrzne

- Biografia Rudolfa Komorek (http://www.sdb.org/index.php?ids=12&sott=19&detsot=18&ty=2) (port.)
- Blog da Causa de Beatificação (http://www.padrerodolfokomorek.blogspot.com) (port.)

Źródło: „https://pl.wikipedia.org/w/index.php?title=Rudolf_Komorek&oldid=79195044”